

Jamsai

เพราะตำนาน 'สุขวันศุกร์' ทำให้เธอสารภาพรักกับเพื่อนสนิท
ทั้งที่ดูเหมือนจะสมหวัง แต่ทำไม่ดูทว่าเธอจะออกหักเสียแล้ว

ทดลองอ่าน

AWKWARD

LOVE

บอกให้ชัด

ไม่รัก

หรือเปล่า

ทดลองอ่าน

Hameii เขียน
JOHANNRO นวนิยาย

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

AWKWARD LOVE บอกให้ชัดใช้รักหรือเปล่า

Hameii เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2450-8

ภาพประกอบ ธีรานิตย์ โชติกษิตติศ (JOHANNDRO)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 219 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกึ่งนอมนานา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

ใครมีชุดเนตรนารีไม่ใช้บ้างมั๊ยคะ ส่งมาทางนี้ได้เลยคะ เพราะวามยongนั๊ง
ต้องการด่วนนนนน

มยongนั๊งจะเอาไปทำอะไรนะเหรอกะ ก็เอาไปसारภาพรั๊กกับหนุ่มตามตำนาน
สุขวันศุกรียังไงละคะ เผื่อมยongนั๊งจะได้พบความรักอย่างในตำนานบ้าง อิๆ

แต่ความรักของ 'ณอร' นางเอกของเราใน เรื่อง 'AWKWARD LOVE บอกให้ชัด
ใช้รักหรือเปล่า' ผู้ที่โดนบังคับให้ทำตามตำนานนั้น ดูเหมือนจะไม่ได้สมหวังง่าย ๆ
ตามที่ตำนานว่า เพราะต้องเจออุปสรรคมากมายเหลือเกิน

แล้วอย่างนี้นางเอกของเราจะได้รักกับพระเอกมั๊ยน้อยอ ต้องไปเอาใจช่วยนางเอก
ของเรากันแล้วคะ

ส่วนมยongนั๊งขอตัวไปหาชุดเนตรนารีต่อก่อนนะคะ แล้วเจอกันใหม่ค่า

ด้วยไมตรีจิต

สวาน้อยมยongนั๊ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

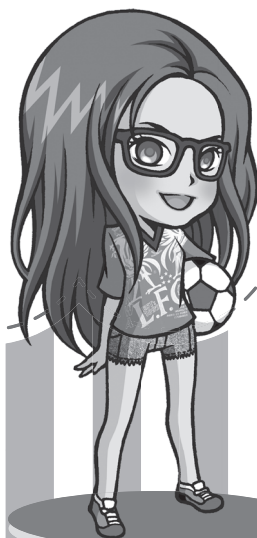
JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

หนังสือเล่มนี้เขียนด้วยความรัก และเต็มไปด้วยความรู้สึกขอบคุณ
แต่...มา ป้า หมิ่น โบ๊เล็ก เต๋ฮ่าย ตะวัน น้ำฟ้า และอาเฮง

อะหม่ย

Twitter : hameii66

บทนำ

"ตำนานสุขวันศุกร์ ทุกความสุขล้วนเกิดขึ้นในวันศุกร์!"

"อะไรของแก"

"ว่ากันว่าหากนักเรียนหญิงโรงเรียนสาธิตธารตะวันคนไหนสวมชุดเนตรนารีไปสาร์ภาพรักนักเรียนชายโรงเรียนศึกษาประกายดาวก่อนพระอาทิตย์ตกดิน เธอคนนั้นจะสุขสมหวังในความรัก ทั้งยังสามารถสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายที่ใฝ่ฝันได้"

เจ้าของผมหยักศกเป็นธรรมชาติกำลังอ่านข้อความในโทรศัพท์มือถือพลางเคี้ยวเยลลี่หมีสีเหลืองตัวสุดท้ายที่เธอเพิ่งแย่งจากฉันไป

"นี่ๆ ตรงนี้ผิดสุด! ...หากเขาและเธอได้คบหาดูใจกันเป็นเวลาหนึ่งปีโดยไม่เคย จอ อู บอ จูบกันเลยสักครั้ง ทั้งคู่จะสามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยในคณะที่วาดหวังได้อย่างไร้อุปสรรค การันตีว่าความรักรุ่งโรจน์และอนาคตสดใสอย่างแน่นอน อ้ายยย~ เกอะ!" คนพูดใช้นิ้วจิ้มแขนฉันรัวๆ "แกๆๆ ไม่ลองดูหน่อยเหรือ ยิ่งป็นนัดเดียวได้นกตั่งสามตัวเลยนะ อ๊ะ ไม่สิ ยังไงก็ไม่นกหรอกมีที่เรียน มีแฟน มีอนาคต โอ๊ย เพอร์เฟกต์มากอะ!"

"ไร้สาระน่า"

ฉันเร่งเสียงเพลงจากมือถือให้ดังขึ้นเพราะไม่อยากได้ยินตำนานสุวรรณศุภร์ที่ยัย 'มะปราง' เพื่อนรักกำลังอ่านซ้ำอีกรอบ ชาวโลกเขาพัฒนาก้าวกระโดดไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ยังมีใครกล้าส่งจดหมายลูกโซ่มาล้างสมองคนอื่นอยู่อีกหรือ คนส่งว่าล้าหลังแล้วนะ แต่พวกที่หลงเชื่อข้อความมงายพรรคนั้นดูท่าจะอาการหนักยิ่งกว่า ถ้าบรรพบุรุษไม่ได้เป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องที่มีอาหารจานโปรดเป็นเมนูหญ้า ตอนคลานออกจากท้องแม่คงลืมหยิบสมองมาด้วยแหละ

"โธ่ เปิดใจให้กว้างกว่านี้สิยัยณอร ถ้ามันไร้สาระจริงอย่างที่แกว่า ดาว ส.ธ. อย่างที่เกรซกับดรัมไม่หนึ่งอย่างที่ลูกปลาคงไม่ชอบติดห้องคิงดอน ม.สี่ แถมยังชอบเข้าแพทย์ จุฬาฯ ได้รอกแก"

ส.ธ. คืออักษรย่อของ 'โรงเรียนสาธิตธารตะวัน' ที่พวกเราเรียนอยู่ ส่วน 'ณอร' ที่ยัยมะปรางเรียกคือชื่อเล่นและชื่อจริงของฉันเองละ พยัญชนะสามตัวเขียนติดกัน ออกเสียงเป็นสองพยางค์สั้นๆ ว่า 'นะ-ออน' ถ้ายังคิดว่าชื่อฉันยาวเกินไป จะเรียกว่า 'ออน' เฉยๆ เหมือนที่หลายคนชอบเรียกกันก็ได้ เรียกแบบไหนฉันก็หันหมดแหละ

"ณอร ณอร น้ำออนนน!"

ยกเว้นเรียกให้ฟังเรื่องไร้สาระ จะไม่หันเด็ดขาด!

"ฮาโหล ยัยณอร แกฟังอยู่รีเปล่าเนี่ย น้ำออนนน~" เจ้าของคลื่นเสียงทำลายล้างกระซอกหูฟังออกจากรูหูฉัน แล้วยัดมือถือฉันไปด้วยความเร็วแสงจากนั้นก็ยัดเยียดมือถือของตัวเองมาให้ฉันแทน

"ดูชะว่าพี่ๆ เค้าล็กก็อินเกมล็กก็อินเลิฟกันขนาดไหน โรงเรียนเราไม่มีคนชอบเข้าแพทย์ จุฬาฯ ได้มาเกือบสิบปีแล้วนะเว้ย!"

"นั่นมันเป็นเพราะพี่ๆ เค้าตั้งใจเรียนไม่ใช่ไร้ใจ ฉันได้ยินมาว่าพี่ลูกปลาเรียนพิเศษถึงห้าทุ่ม ส่วนพี่เกรซก็ตื่นมาอ่านหนังสือตอนตีห้าทุกวันตั้งแต่ ม.สี่ ความขยันที่จับต้องได้แบบนั้นต่างหากที่ทำให้พี่เค้าประสบความสำเร็จนะ"

ฉันมองรูปรุ่นพี่สองคนที่ปรากฏอยู่บนมือถือจอยักษ์ของยัยมะปรางทั้งคู่อยู่ในชุดเนตรนารีที่มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นรูปตัดต่อ ต้องเป็นเพราะพวกเธอบังเอิญมีแฟนอยู่ 'โรงเรียนศึกษาประกายดาว' แน่ๆ ถึงได้มี

มนุษย์ลวงโลกๆดำนานจ้องแ้งขึ้นมาหลอกเด็กแบบนี้ อะไรนะ ให้ใส่ชุดเนตรนารีไปสารภาพรักกับผู้ชายโรงเรียนนั่นแล้วจะสอบเข้าได้ตามที่หวัง จันทพร ถามจริงงง โหนเหตุผล โหนความเชื่อมโยง ยิ่งอ่านก็ยิ่งไม่เข้าใจว่า คนเขียนต้องการจะสื่ออะไรอะ แล้วสก็ลโฟโต้ช้อปจะกากไปไหน กลัวคนไม่รู้รู้ใจว่าเป็นรูปตัดต่ออะ

"ไม่เชื่ออย่าลบหลู่นะแก ของแบบนี้มันอยู่เหนือกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ วิทยาศาสตร์ยังเข้าไม่ถึง ต้องพิสูจน์ด้วยลองดูศาสตร์ท่านั้นเว้ย"

"งมมายศาสตร์สิไม่ว่า ฉันไม่บ้าไปกับแกหรอกยะ"

เพื่อนรักถ่างนิ้วขยายจอแล้วเริ่มอ่านข้อความในจดหมายลูกโซ่ ซ้ำๆ ซัดๆ อีกรอบ รวากับต้องการให้ทุกอักขระฝังลึกในซีรึบรัมของคนที่ฟัง เอ้อ~ กับเรื่องเรียนหนูตั้งใจขนาดนี้มั๊ยลูก ฉันตั้งมือถือคืนมาแล้วกดดูไลฟ์ของ โอป้าวงโปรดต่อ อุตสาห์มีคาบว่างติดกับคาบพักกลางวันทั้งที ต้องใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์สูงสุด

"ไอ้ทนายเง!!"

"!!!"

"แกไปพิสูจน์กับไอ้ทนายก็ได้เน"

ยัยมะปรางเอื้อมมือมากดพอสในวินาทีที่โอป้ากำลังอ้าปากหวอ ไม่ต่างจากฉัน ฉันหันไปถ่มตามองเพื่อนรัก "คะ...ใคร ใครนะ"

"ถ้าตัดโอป้าทั้งเก้าคนของแกทิ้งไป ในใจแกก็เหลือผู้ชายแค่คนเดียว นั่นแหละยะ"

"ฮู้วรวว!" ฉันพุ่งลุกขึ้นจากเก้าอี้ หมายถึงตะครุบปากรว๊วๆ ของยัยมะปราง แต่มันประสบการณ์สูงกว่า จึงเอี้ยวตัวหลบได้ทันเวลาพอดี

"ไหนๆ ก็ติดแหง็กอยู่ในเฟรนด์โซนมาตั้งแต่เกิดแล้ว ลองเสี่ยงทำตามจดหมายลูกโซ่ดูหน่อยมั๊ยแก หมอนั่นยังเรียนอยู่ ศ.ด. ไซ้มัย"

ศ.ด. คือด้วยของโรงเรียนศึกษาประจำดาว ส่วนหมอนั่นที่ยัยมะปรางกำลังพูดถึงก็คือ 'ทักทาย' หลานชายคนเล็กของ 'ห้างทองอรุณสวัสดิ์' ห้างทองชื่อดังแห่งจังหวัดสุราษฎร์ธานั่นเอง

ทักทายเป็นเด็กผู้ชายรุ่นเดียวกันที่ถูกโลกเหวี่ยงให้มาข้องเกี่ยวกับฉัน

ด้วยเรื่องบังเอิญล้านแปด เริ่มต้นจากการที่หม่อมมาของพวกเราฝากครรภ์กับคุณหมอมคนเดียวกัน ก็เลยได้คลอดที่โรงพยาบาลแห่งเดียวกัน แม้วันแรกที่ยังลืมตาดูโลกจะห่างกันถึงสามวัน (เขาเกิดก่อน) แต่ความบังเอิญก็ทำให้เราทั้งคู่ออกมาจากท้องหม่อมมาพร้อมกันตอนหกโมงเย็นเป๊ะๆ จากนั้นเมื่อหมู่บ้านไอรืสทาวน์สร้างเสร็จ เราก็บังเอิญได้เป็นเพื่อนร่วมหมู่บ้านและเพื่อนร่วมโรงเรียนตั้งแต่อนุบาลจนถึงประถม เพราะหมู่บ้านของเราอยู่ใกล้ 'โรงเรียนบ้านทอผืน' ที่ให้สิทธิ์เรียนฟรีกับคนในพื้นที่ (ข้อนี้ทำให้รู้ว่า แม้แต่เศรษฐกิจประจำจังหวัดก็ยังชอบของฟรี) และด้วยความบังเอิญที่เราสองคนได้เรียนห้องเดียวกันเกือบสิบปีนี่เอง ทักทายจึงกลายมาเป็นเพื่อนผู้ซายเพียงคนเดียวที่ฉันสนิทด้วย สนิทมากที่สุดในโลก จักรวาล และเอกภพ อันกว้างใหญ่ไพศาลนี้เลยละ

"แน่ะ หูแดงเขียวนะยัยณอร ฉันรู้แน่ๆว่าแกคิดอะไรอยู่"

"คะ...ใครหูแดงกันยะ" ฉันรีบดึงผมมาปิดหูทั้งสองข้างของตัวเอง "เฮ้ย แกจะเอามือถือฉันไปไหน!"

ยัยมะปรางวิ่งออกไปนอกห้องแล้วกระโดดขึ้นไปยืนเท้าสะเอวบนม้านั่งหินอ่อนริมทางเดิน มันปรบมือรัวๆ พร้อมกับใช้เสียงอันทรงพลังดึงดูดความสนใจจากเพื่อนนักเรียน ม.3 มาเกือบทั้งสายชั้น

"ฮัลโหลเพื่อนๆ! ทุกโคนน~! ยัยณอรมีเรื่องสำคัญจะประกาศ ใครไม่ยกพลาดเผื่อกร้อนๆ ก็รีบเข้ามาเลยจ้า~!"

"แกจะทำ...กรี๊ด!" ฉันถูกแรงซังสารของยัยมะปรางกระชากขึ้นจากพื้น คนที่เดินผ่านไปมาต่างหันมามองเราสองคนเป็นตาเดียว แม้แต่พวกห้องท้ายที่อยู่ไกลลิบลึงก็วิ่งกรูเข้ามาด้วยความอยากรู้อยากเห็น สายเผือกผึ่งหุรอสายไซเซียลยกมือถือขึ้นมาเตรียมพร้อม แล้วตาขวาของฉันก็เริ่มกระตุก

"ณอรเพิ่งบอกว่าวันศุกร์นี้..." หันม่ายกคิ้วให้ฉันสองจิกแล้วพูดต่อ "....จะไปสราภพรักกับเด็ก ศ.ด. ละ"

ว้อทททท!?!

"เฮ!!!"

"ไม่ใช่ละ..."

"กรี๊ด!!!"

"ไม่..."

"ลุยเลยณอร!!!"

"มะ..."

"สู้เค้าไว้ยัย!!!"

ไม่ใช่ ไม่ใช่ ม่ายช่ายไว้ยัยยัย!!!

อียัยย! เกลียดอิทธิพลคนดังอะ แค่ว่าะยัยมะปรางเป็นคนพูดทุกคนก็เชื่ออย่างสนิทใจแล้วว่าฉันวางแผนจะทำอะไรสันคิตแบบนั้นจริงๆ ตั้งสติกันหน่อยสิเพื่อนๆ ไม่เห็นรีงว่าฉันกำลังทำหน้าแบบไหน ไม่เห็นไม่เอ็นจอยด้วยแบบนี้เนี่ยะจะไปसारภาพัก

"ไม่จริงนะทุกคน เราเปล่า..." ฉันส่ายหน้ารัวๆ แล้วอ้าปากจะแก้ข่าวให้ตัวเอง แต่ยัยมะปรางที่สูงกว่าโดยชาติกำเนิดเอาแขนหนักๆ ของมันมาเหนี่ยวคอฉันไว้แล้วขู่ด้วยเสียงกระซิบ

"ถ้าแกปฏิเสธ ฉันจะเป็นคนใส่ชุดเนตรนารีไปบอกรักไอ้ทนายหน้าโรงเรียน ศ.ด. เอง"

ฉันปล่อยเท้าออกมาอย่างอื่นไว้ไม่อยู่ "ฮ่าๆ อย่มาเล่นมุก แกไม่กล้าทำแบบนั้นหรอกน่า"

ก็ 'พีกรีน' แฟนนักบอลผิวเข้มตาคมของมันขึ้นชื่อว่าขี้เหิงติดอันดับโลกขึ้นทำเรื่องพิเรนทร์พรรคั้นๆ ชีวิตมันนั่นแหละจะหาไม่

มะปรางจ๊ปาก ไม่พอใจที่ฉันรู้ทัน แต่ไม่ถึงหัววิดวงตากลมโตของยัยนั่นก็กลับมาทอประกายวิบวับอีกครั้ง แล้วตาขาวของมันก็กระตุกแรงขึ้น

"หิ ฉันไม่กล้า แต่ยัยนั่นกล้าแน่ๆ"

ดังสำนวนไทยที่ว่าไก่เห็นตีนงู งูเห็นนมไก่ ฉันรู้จุดอ่อนของมะปรางฉันโดมะปรางก็รู้จุดโคตรอ่อนของฉันฉันนั่น เพื่อนรักสุดสวาทขาดใจหมუნตัวฉันไปทางขวามือสี่สิบห้าองศา แล้วสายตาของมันก็ปะทะกับ...ยัยลูกหมี่!!

เด็กผู้หญิงผมซอยสั้นทาปากแดงแปริ๊ดติดกับผิวสีเข้มของเธอ กำลังกอดอกมองแรงมาที่ฉัน นางเป็นไม้เบื่อไม้เมากับฉันมาตั้งแต่สมัยที่เราเรียนอยู่โรงเรียนบ้านทอดผืน หลายครั้งที่เราสองคนเปิดศึกแย่งชิงที่นั่งข้างๆ ทักทาย

แต่ทุกครั้งฉันจะเป็นฝ่ายชนะเพราะเจ้าตัวเขาอยากนั่งข้างฉันมากกว่า ฉันรู้ว่านางยังเจ็บแค้นเคืองโกรธมาจนถึงทุกวันนี้ แต่ที่นางทำอะไรฉันไม่ได้เพราะฉันมีของดี ก็เจ้าแม่มะปรางคนนี้นี่ไงที่เป็นยันต์กันหมีดำให้ฉันมาตลอดด้วยความที่มันเป็นคนดัง รุ่นน้องรัก รุ่นพี่รู้จัก สก๊อยปลายแถวอย่างยัยลูกหมีก็เลยไม่กล้าหือ

ยัยมะปรางนะโคตรรักฉัน แต่วิธีแสดงออกว่ารักของมันออกจะเกินเบอร์ไปนิด...ก็อย่างที่ผมทำอยู่ตอนนี้ไง

"แกรู้ใช่มั้ยว่ายัยนั่นยังไม่เลิกพิศواسไ้ทายของแก"

"ละ...แล้วไง" โอ๊ย ฉันแพ้คำว่า 'ทายของแก' ชะมัด

"ก็ไม่แล้วไง" เจ้าแม่มะปรางตอบว่าฉันสองที "แกก็คิดดูเอาเองแล้วกันว่าถ้ายัยลูกหมีไปसारภาพรัก แล้วบังเอิญว่าตำนานสุขวันศุกร์ในจดหมายลูกโซ่เป็นจริงขึ้นมา..."

"ฮะ...?"

"บ๊ม! เฟรนด์ชิพของแกโดนถล่มและตุ้มเป๊ะ แถมยังเสียแฟนชิพให้ศัตรูที่ไม่คู่ควรกับไอ้ทายเลยสักกระต๊ออย่างยัยลูกหมีอีก โอ้ยยย แค่นี้ก็เจ็บกระต๊อใจลวงหน้าแล้วแก!"

ภาพที่ทักทายถูกยัยลูกหมีอุ้มท่าเจ้าหญิงเข้าเรือนหอปรากฏชัดขึ้นในหัว เขากำลังยิ้มหวานจ้อยในอ้อมอกของยัยนั่นท่ามกลางดอกไม้กับสายรุ้งที่โปรยปรายลงมาแสดงความยินดี แล้วหัวใจของฉันก็เริ่มเจ็บจี๊ดขึ้นมาจริงๆ

เหงะละ จะไม่ให้เจ็บได้ยังไง ในเมื่อฉันชอบหลานชายคนเล็กของห้างทองอรุณสวัสดิ์ ชอบลูกชายของเพื่อนหม่าม้า ชอบเด็กผู้ชายร่วมหมู่บ้านชอบเพื่อนสนิทที่เคยนั่งเรียนด้วยกันมาตั้งแต่อนุบาล ชอบเด็กผู้ชายที่ชื่อทักทายคนนั้น!

ณอรชอบทักทาย

ชอบมากด้วย!

ยัยมะปรางเป็นคนเดียวที่รู้ความจริงเรื่องนี้ เพราะฉันเพื่อให้มันฟังทุกวันนับตั้งแต่วันที่แรกที่ฉันแอบคิดเกินเพื่อนกับทักทาย มันรู้ละเอียดยิ่งขึ้นบอกได้ว่าฉันชอบทำนองท่าไหนของทักทาย ช่วงเวลาไหนที่เขาจะดูดีที่สุดในสายตาฉัน แล้ว

เขาต้องยกยืมกล้องมาจึงจะทำให้ฉันหลอมละลายติดกับพื้น แต่ในขณะเดียวกัน ยัยมะปรางก็รู้ดีว่าใครว่าฉันป๊อดแคไหน กล้าชอบแต่ไม่กล้าแสดงออกว่าชอบ ความสัมพันธ์ก็เลยย่ำติดอกอยู่กับที่มานานหลายปี เดือดร้อนมันต้องสรรหา สารพัดวิธีมาเกลี้ยกล่อม (แกมบังคับ) ให้ฉันเผยความในใจ เพื่อว่าถ้าแพง เพื่อนสนิทจะพังทลาย ให้ฉันได้ก้าวต่อไปข้างหน้าสักก้าวสองก้าวก็ยังดี

แม้หลายสิบวิธีที่ผ่านมาจะไม่เคยประสบความสำเร็จ เพราะฉันไม่เอา ด้วย แต่วันนี้อาจเป็นวันของเจ้าแม่มะปรางก็เป็นได้

"ตอบมายัยฉนวนร ทำหรือไม่ทำ"

"ไม่!"

ไม่...

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่ามีคนทำตามตำนานสุขวันศุกร์จริง ๆ วันศุกร์ที่ท้องฟ้าแจ่มใสที่สุดในเดือนกุมภาพันธ์ ณ ประตูลใหญ่ หน้าโรงเรียนศึกษาประกายดาว นักเรียนหญิงจากโรงเรียนสาธิตธารตะวันคนหนึ่ง กลายเป็นจุดรวมสายตาของผู้คนที่เดินผ่านไปมา เพราะเธอเป็นคนเดียวในรัศมี สี่กิโลเมตร (หรืออาจจะครอบคลุมทั้งจังหวัด) ที่สวมชุดเนตรนารีเต็มยศ

ฮือออ...ก็ได้ๆ ยอมรับก็ได้ว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นคือฉันเอง!

เวลาสิบเจ็ดนาฬิกาสามนาที นางสาวฉนวนรในชุดเนตรนารีถูกระเบียบ ตั้งแต่หัวจรดเท้า กำลังนั่งกอดเข่าพิงรั้วเย็นๆ ของโรงเรียนศึกษาประกายดาว พลังยึดคอมองหาใครบางคน หลังจากมือถือแบตซ์ หมดเกลี้ยงไปนานแล้ว ฉันก็เริ่มฆ่าเวลาด้วยการนั่งนับมดที่กำลังเดินขบวนพาเหรดอยู่บนพื้น นับไป สี่ร้อยหกสิบแปดตัวแล้ว แต่เป้าหมายก็ยังไม่วिलหัวออกมาสักที รอานแล้วนะ หิวข้าวจะตายอยู่แล้ว จือ~ เจ้ามดตัวอ้วนตัวนั้นจะอร่อยมั๊ยนา~

ตุ้ป!

"วันนี้มันวันศุกร์ไม่ใช่รีง"

กระเป๋าสีดำที่มีตราโรงเรียนศึกษาประกายดาวปักอยู่เหวี่ยงมา กระแทกหัวฉันเต็มๆ

"มันเจ็บนะตาย"

"ใครเค้าใส่ชุดเนตรนารีวันศุกร์กันซะ"

"ก็เรานี่ไง"

"เธออ่านหนังสือเยอะจนสมองเลอะเลือนไปแล้วรึไง"

"คงงั้นมั้ง"

ฉันคงสติฟั่นเฟือนไปแล้วจริงๆ ที่ปล่อยให้คำยั่วของยัยมะปรางมาทำให้จุดยืนของตัวเองสั่นคลอน จากปัญญาชนห้องคิงกลายเป็นผู้หญิงโง่เง่าที่คล้อยตามข้อความไร้สาระในจดหมายลูกโซ่ แค่นี้ก็เพราะไม่ยากให้คู่อริชิงสารภาพรักก่อน ฮือ ช่วยไม่ได้จริงๆ นี่นา ช่วงนี้ยัยลูกหมี่จอมลงแถมยังแต่งหน้าเก่งขึ้นด้วย เกิดตกทายมีรสนิยมชอบสาวผิวเข้มแล้วหน้ามีดตามัวเซย์เยสเป็นแฟนนางขึ้นมา ชัยชนะที่เคยส่งสมไว้ตั้งแต่อนุบาลก็สูญเปล่าล่ะสิ ได้นั่งข้างตกทายก็ร้อยก็พันชั่วโมงก็ไม่วินเท่าได้เป็นแฟนคนแรกของเขา แควินาที่เดียวหรอคะ!

"วันหลังถ้าแม่เธอรีดเสื้อให้ไม่ทันก็ใส่ชุดพละสิ ชุดเนตรนารีมันเด่นจะตายไป"

"อือ อือ~" ฉันพยักหน้าหงิกหงักแล้วหยุดสายตาที่ใบหน้าแสนคุ้นเคยของตกทาย แก้มที่มีเหงื่อผุดพรายของเขาเป็นสีชมพูระเรื่อ วันนี้อากาศไม่ได้ร้อนมาก คงเป็นผลมาจากการซั่มบอลล่ะมั้ง

"มองอะไร"

พอจ้องมากเข้าเขาก็เริ่มขมวดคิ้วแล้วเสมองไปทางอื่น มือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋า ส่วนอีกข้างก็เกาจมูกน้อยๆ มันเป็นท่าประจำเวลาเขาเขินละ ถ้ายัยมะปรางอยู่ด้วยมันจะรู้ทันทีว่าทำนี่แหละที่ฉันยกให้ตกทายเป็นผู้ชายที่น่ารักที่สุดในโลก เอ้อ ดูสิ ขนาดเตะบอลมาตัวเปียกโชกเขาก็ยังเหมาะกับวลี 'ดูดีที่สุดเลยเว้ยแแก' อยู่เลยอะ พระเจ้าช่างไม่ยุติธรรม ทั้งที่ฉันเป็นเด็กผู้หญิงตัวน้อยๆ ที่คิดดี ทำดี พุดดีมาตั้งแต่เกิด แต่พระองค์กลับลงโทษให้คุณสิวมาเวียนววยตายเกิดอยู่บนหน้าของฉันคนเดียว ทำไม่ไม่สั่งให้ไปผุดไปเกิดบนแก้มไถ่ของตกทายที่ชี้แก้มและพุดมึงกับเพื่อนมาตั้งแต่ ม.1 บ้างนะ ไม่แฟร์ๆ ทั้งจุมูกโด่งพอได้รับกับริมฝีปากได้รูปสีแดงธรรมชาติกับดวงตาวาวเรียวชั้นเดียวที่ให้ความรู้สึกเหมือนดวงดาวทั้งกาแล็กซี

ถูกกักเก็บไว้ในนั้น แล้วไหนจะรอยนูนบนแก้มทั้งสองข้างที่โผล่ขึ้นมาทุกครั้ง
ที่เขาฉีกยิ้มขึ้นอีก ทำไม่ถึงได้แต่ของดีๆ ไปนะ

"นายมันซีโกง"

"อะ?"

"นายขโมยทุกอย่างไปหมดเลย"

แม้แต่หัวใจดวงน้อยๆ ของฉัน นายก็แอบเอามันไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้
ซีโกงที่สุด!

ฉันกอดกระเป๋าเป้ของตกทายไว้แน่นก่อนจะซุกหน้าลงไป ส่งเสียง
คำรามอึดอัดเหมือนคนบ้า

"อะไรของเธอเนี่ย"

"อายโธ่เอาใจเอาออกอีกอาย" (นายไม่เข้าใจเราหรือตกทาย)

ฉันบ่นเสียงอู้ๆในลำคอแล้วทุบกระเป๋าเป้ของเขาไม่ยั้ง ตอนนี้อัดบของ
สิ่งที่ต้องทำมันตึงกันยุ่งเหยิงไปหมดแล้ว นี่ฉันต้องบอกขอเขาตรงนี้ เดี่ยวนี้
หรือเปล่า หรือควรจะบอกเรื่องตำนานี่เง่าให้เขาฟังทีเดียวเลย จะได้ไม่ต้อง
เสี่ยงโดนปฏิเสธ อะ! ไม่ได้ๆ ขึ้นบอกว่ายัยมะปรางบังคับให้ฉันทำเรื่องบ้าๆ
และฉันก็ทำมันมาครึ่งทางแล้วละก็ ตกทายจะต้องต่อว่าฉันอีกแหงๆ เขา
ไม่ค่อยชอบเวลามะปรางแกล้งฉันสักเท่าไร แหงละ คงติดภาพสมัยประถม
ที่ฉันร้องให้ขี้มูกโป่งเพราะยัยนั่นเล่นแรงๆ ด้วยละมั้ง โอ๊ย เอาใจดี วีนกลับบ้าน
ตอนนี้เลยได้มัย

'ถ้าแกไม่ทำ พรุ่งนี้ฉันจะส่งยัยลูกหมี่ไปเป็นหน่วยกล้าตายแทนแก'

'ไม่ได้นะ!'

'จันแกก็ทำซะ'

'ถ้าฉันโดนปฏิเสธละ แกไม่สงสารฉันหรือ'

'โอ๊ย เรื่องจี้บๆ น้า สมมติว่าไอ้ทนายไม่ได้ชอบแก แกก็แค่นมมือไป
ตบปามันสองที ฉีกยิ้มคุลๆ แล้วบอกมันว่าทั้งหมดเป็นรายการชอนกล้อง
ที่ชมรมแกล้งคนแห่งโรงเรียนสาธิตธารตะวันจัดขึ้น บลาๆ นึกอะไรออก
ก็แถ่ปดิดแก ไอ้ทนายมันไม่คิดมากหรอกน่า'

'แล้วถ้า...'

'ถ้าใจตรงกันใช่ปะ' ใจฉันเต้นอย่างบ้าคลั่งตอนที่มะปรางพูดประโยคนั้น
ออกมา

'อะ...อือ'

'ถ้าไอ้ทนายชอบแกเหมือนที่แกชอบมัน พวกแกสองคนก็ได้คบกัน
ส่วนฉันก็ได้พิสูจน์เรื่องตำนาน จบ! เห็นมั้ยว่ามีแต่ได้กับได้ วินวินดีออก'

"วินวินนั่นหรอ..."

"บ่นอะไรนักหนา" เสียงหัวเราะปลุกฉันจากภวังค์ "แล้วนี่เธอจะนอนตรงนี้
เลยมัย"

"อะ..."

ฉันค่อยๆ เงยหน้ามองเด็กผู้ชายที่ทำให้หัวใจฉันเต้นผิดจังหวะ
ได้ตลอดเวลา เราสองคนสบตากัน เขาเลิกคิ้วขึ้นราวกับจะถามฉันว่ามีอะไร
จะพูดหรือเปล่า แนนอนว่าฉันมี กำลังอ้าปากจะพูดประโยคที่ท่องมาตลอดทั้งคืน
อยู่แล้วเหียว ทว่า...

"ฮือออ เราทำไม่ได้ มันน่าอายเกินปาย"

และฉันเองก็ใจเสาะเกินไปด้วย แง ป๊อดแบบนี้ มีหวังติดอยู่ในเฟรนด์โซน
ตลอดชีวิตแหงๆ

"อะไรของเธอเนี่ย" หมวกเนตรนารีสีเขียวกุญคนตัวสูงดึงไปสวม
"แต่มาทั้งวันแต่เพิ่งจะมานึกเอาป่านนี้ ความรู้สึกเข้าเกินไปแล้วนะ"
ทักทายนึ่งยongๆ ลงตรงหน้าฉันจากนั้นก็เอื้อมมือมาปลดวอกเกลที่ผ้าพันคอ
สีเหลือง

"ทำอะไรของนาย"

"ก็ทำตัวประหลาดเป็นเพื่อนเธอไง" เขาเอาผ้าพันคอไปพันรอบคอตัวเอง
แล้วพูดต่อด้วยเสียงดูๆ ที่ไม่มีความน่ากลัวเลยสักนิด "เราจะได้เดินกลับบ้าน
ด้วยกันสักที วันนี้เธอถือกระเป๋ามาให้เราละกัน"

"หา"

"ห้ามบ่นนะ ที่เรายังไม่บ่นเลย" เขาชี้ไปที่หมวกกับผ้าพันคอ "คิดดูนะว่า
ทำแบบนี้มันน่าอายขนาดไหน ถ้าคนในชมรมมาเห็นเข้า เราโดนล้อทั้งเดือนแหงๆ"

พูดจบก็ไม่คิดจะรอฉันเลย ขาที่ยาวขึ้นทุกวันของทักทายก้าวเร็วๆ

นำฉันไปยังสะพานลอยที่เราสองคนต้องข้ามเป็นประจำ เด็กนักเรียนที่ยังไม่กลับบ้านต่างมองมาที่พวกเราสองคนแล้วพากันหัวเราะคิกคัก แต่นั่นไม่ได้ทำให้ฉันกังวลเลยสักนิด ฉันสาวเท้าตามทักษายพลางแอบมองเขาเป็นระยะๆ อย่างที่จำจนเคยชิน จากโรงเรียนศึกษาประกาศยาศาวไปถึงหมู่บ้านไอรืสทาวน์ของเราสองคนถือเป็นระยะทางที่ไกลพอสมควร แต่เดินกับทักษายที่ไร ทั้งเวลาทั้งระยะทางมันหดสั้นไปหมด ได้แอบมองเขาแป๊บๆ ก็ต้องแยกกันอีกแล้ว

แบบนี้ล่ะที่ใครๆ ต่างก็พูดว่าช่วงเวลาแห่งความสุขมักจะผ่านไปเร็วเสมอ

แสงอาทิตย์ยามเย็นส่องกระทบแผ่นหลังของทักษาย กลุ่มผมของเขาพลิ้วไหวตามแรงลมและจิ้งหะกั่วเดิน ขวา ซ้าย ขวา อากาศเริ่มเย็นลงในขณะที่ท้องฟ้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีส้มเพราะเจ้าของแสงสว่างกำลังจะลาลับขอบฟ้า

เข้าใจว่าทำงานหนักมาทั้งวัน แต่จะไม่อยู่ให้กำลังใจกันหน่อยหรือคะ คุณพระอาทิตย์

ตึกตัก ตึกตัก~

หัวใจของฉันกำลังเต้นด้วยจิ้งหะที่ผิดปกติ ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติเวลาได้อยู่ใกล้ๆ ทักษายแบบนี้

อีกไม่นานเราสองคนก็จะขึ้น ม.ปลาย แล้ว สิ่งที่เราเล่าที่สุรรองจากการสอบเข้าโรงเรียนที่หวังไม่ได้คือการที่ฉันกับทักษายต้องแยกกันเรียนคนละจังหวัด เพราะญาติพี่น้องของเขาทุกคนล้วนไปเรียนต่อ ม.ปลายที่กรุงเทพฯ จึงมีความเป็นไปได้สูงที่เขาจะเลือกเส้นทางเดียวกัน แน่หนอนว่าเส้นทางนั้นจะทำให้เราต้องอยู่ห่างกันไกลไปอีกหลายปี

"ทนาย สุราษฎร์ฯ กับกรุงเทพฯ ห่างกันก็ไกลเมตรเหอะ"

"ไม่รู้สิ" ทักษายทำท่าครุ่นคิด "ประมาณหกเจ็ดร้อยกิโลมั้ง ถ้ามทำไม่"

ฉันส่ายหน้า

ไกลกันขนาดนี้ยังเป็นที่แค่เพื่อนเขา ไกลกันขนาดนั้น ฉันคงได้กลายเป็นจุดเล็กๆ ในความทรงจำของเขาแน่ๆ

ชั่วเสี้ยววินาทีหนึ่ง ฉันแอบคิดว่าตำนานสุขวันศุกร์ก็ไม่ได้ไร้ประโยชน์

เสียทีเดียว เพราะอย่างน้อยมันก็ทำให้ฉันกล้าที่จะก้าวออกจากเฟรนด์โซน ในช่วงเวลาที่ยังมีโอกาส แต่จะก้าวพ้นหรือเปล่านั้นก็อีกเรื่อง

"วันนี้เราจึงเข้าตั่งสี่ลูกนะ" ทักทายหันมายิ้มแย้มเชิญชวนให้ฉันแล้ว เริ่มเดินถอยหลัง "ลูกสุดท้ายเราจึงทำเดียวกับสตีเวน เจอร์ราร์ดตอนยิงให้ ลิเวอร์พูลครั้งแรกเลยนะรู้เปล่า ฮะๆ"

ถึงฉันจะตอบไม่เป็น แต่ทุกครั้งที่ทักทายพูดเรื่องฟุตบอล ฉันก็จะตั้งใจฟัง รวากับเสียงพูดของเขาเป็นเพลงเกาหลีที่ฉันฟังไม่รู้เรื่องแต่ก็ชอบฟัง มันเป็นหนึ่งในไม่กี่เรื่องที่ทำให้เขากลายเป็นคนพูดมากและยอมหัวเราะออกมา อย่างเต็มที่ เวลานี้แหละที่ทักทายดูดีที่สุดในสายตาของฉัน เพราะทุกอย่างที่ฉันหลงรักจะปรากฏขึ้นพร้อมกัน ทั้งเสียงพูดหัวๆ ที่เปลี่ยนไปจากวัยเด็ก เสียงหัวเราะอย่างสดใส รวมทั้งรอยยิ้มกว้างขวางกับรอยยิ้มข้างแก้มของเขา ด้วย

"อ้อ นือน" อ้อ ฉันชอบตอนที่เขาเรียกชื่อฉันเร็วๆ จน 'นะ-ออน' เปลี่ยนเป็น คำว่า 'นือน' แบบนี้ด้วย "เดินเร็วๆ หน่อยสิ"

ที่จริงต่อให้ทักทายยืนนิ่งๆ โดยไม่ต้องพูดอะไร ฉันก็ยังชอบเขาอยู่ดี นั่นแหละ

ฉันชอบผู้ชายคนนี้

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันก็ตัดสินใจแล้ว...

"ทาย..."

หมับ!

ฉันคว้าชายเสื้อที่หลุดลุ่ยออกมานอกกางเกงของเขาเอาไว้

"ทักทาย"

"หืม มีอะไร"

"ชอบ...นาย"

"...?"

"เราชอบนาย!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624508.html>